

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL '95

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Doç.Dr.Kriton DİNÇMEN
Nihat ASYALI
Dr.Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Prof.Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad.Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi
Ankara Valiliğinin 12/9/1991 gün ve 8202
sayılı yazıları ile ayda bir yayımlanır.

Yıl: 5 Sayı: 49
EYLÜL-1995

Dizgi: İlker B. Artıran - 230 84 71
Baskı: Emeç Ofset Matbaacılık - 278 30 26

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ.Cengiz YÜCEL : İzmir

Kapak : Ağın'ın Nazlı Bibisi ve
Muammer Niksarlı.

(Fotoğraf Dr.Vâkif Özkul Albümünden 25-
Temmuz-1963 AĞIN)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Hitler'in Kulağı Çınlasın <i>Ahmet Taner KIŞLALI</i>
5	İmge <i>Veysel GÜLTAŞ</i>
6	Çok Sevdiğim Genceğa'ya Ağıt <i>Memduh SOYLU</i>
7	Süreç Nedir? <i>Nuri ONAT</i>
9	Sanık <i>Zeki HAFIZOĞULLARI</i>
10	Hiçlik' te Randevu IV <i>Dr.Kriton DİNÇMEN</i>
16	Ümitlerimizi Yedik <i>Ali Osman ALKANLAR</i>
17	Abonelerin İlgisine Ve Bilgisine <i>AĞIN</i>
18	Ağlama Dayanamam <i>Dr.Galip UZUNCA</i>
19	Hayli Zaman <i>Ahmet SAMUR</i>
20	Mutlu <i>Mehmet ORHAN</i>
21	Bir Anneyim Ben <i>Mehmet ORHAN</i>
22	Askerde Gördüm <i>Halit HOCAOĞLU</i>
23	Kırılan Sapan <i>M.Cavit ALPASLAN</i>
24	Aramızdan Ayrılanlar
25	Abonelerimiz

HİTLER'İN KULAĞI ÇINLASIN!...

Ahmet Taner KİŞLALİ

Hitler'ci propogandanın kökeninde şu düşünce vardı:

-Hıristiyanlık güçlü, çünkü iki bin yıldır aynı şeyi yineliyor!

İlke yalın, ama etkili.... Bir şeyi ne kadar çok yinellerseniz onu tartışmadan doğru gibi kabul etme eğilimi artar. Hele bir de karşıt düşünceleri duyma olanakları kısılmış ya da yok edilmişse, değme keyfine....

Bu yol, baskı yönetimleri için tutarlıdır. Ama demokrasiler için, kendi kendini yadsımadır.!

Çünkü demokrasiler, "*doğru*"ya ancak karşıt düşüncelerin çarpışmasıyla varılabileceğini varsayarlar. "*Yanlış*"ın- doğrunun tersi değil- "*eksik bir doğru*" olduğuna inanırlar.

Demokrasilerde, tek yanlı oluşturulan bir kamuoyu, belki günü kurtarır. Ama geleceği karartır!

Türkiye'de, "*eski sağ*" da da "*yeni sağ*"da da isteri nöbeti henüz geçmedi:

-KİT'ler devletin sırtında kamburdur. Her şey, bir an önce özelleştirilmelidir!

"*Dinci sağ*" buna karşı ve puan topluyor. Sol ise ya şaşkın ördek ya da sesini yeterince duyurabilecek olanaklardan yoksun. Ve Madolyonun öteki yüzünü sergilemek görevi, çoğunlukla bürokratlara ve bilim adamlarına kalıyor.

Şu sözler, Çitosan Genel Müdürü Prof. **Nevzat Özgüven**'e ait:

"Çitosan'ın 25 yılda Hazine'den aldığı para, 1995 fiyatlarıyla 16.8 trilyon iken, buna karşılık bu süre içerisinde devlete net 124 trilyon lira aktarmıştır."

1991 yılındaki özelleştirmede, hepsi de zararda oldukları için özelleştirme dışı bırakılan 11 çimento fabrikası var. Onlarla ilgili bilgiler, belki daha da önemli ve anlamlı. Bu fabrikaların işletme kârları, 1994'te bir yıl öncesine göre 5 katına, 1991'e göreyse tam 19 katına çıkmış.

Değişen ne?

Partizanlığın gidip akılcı bir yönetimin gelmesi.

Peki KİT'leri "*arpalık*" yapan sağcı iktidarlar değil miydi? 1979'da **Ecevit** hükümeti KİT'leri siyasal iktidarların etkisinden kurtarmaya çalışırken bunu kimler niçin engellemiştir?

Her şeye karşın, **Özal** dönemine kadar, KİT'lerin ekonomiye yük değil, destek olduğu gerçek değil mi?

Önce zarar etmeleri için her türlü çabayı göster; sonra da "*Bunları satmadan ekonomi kurtulmaz!*" diye ter ter tepin... Oyun, her geçen gün biraz daha çirkinleşiyor.

Zeynep Göğüş, daha bir yıl önce, Fransız Alcatel firmasının eski müdürlerinden birinin şu sözlerini aktarmıştı:

-Biz Teletaş'ı öldürmek için aldık. Asya pazarında ayağımıza fazla basıyordu..!

Kemalizmin devletçiliği, sosyalizm ile vahşi kapitalizm arasında üçüncü bir yoldu. Devlet işletmelerinin ise piyasa kurallarına, verimlilik ilkelerine göre işlemesi öngörülüyordu.

Atatürk, daha 1925'lerden sonraki ilk anayi Bankası girişiminde, KİT'lerden söz ederek şöyle demişti:

-Bu sistemin de birtakım sakıncaları var. Bunlar bir tüccar gibi çalışmıyorlar. Bur tüccar gibi çalıştırmalıyız, yoksa kısa zamanda bozulurlar!

Atatürk'te, "*ekonomik gücü halka yayma*" düşüncesi vardı. KİT'lerin kurulmasını, verimli işler duruma gelmesini ve "*halk*" a devirlerini öngörüyordu. Ama halktan alınan vergilerle oluşturulan bu işletmelerin, yerli ya da yabancı çıkar çevrelerine "*peşkeş*" çekilmesini öngörmüyordu. Devlet, o yoldan sağlayacağı kaynaklarla, yeni yatırımlar yapacaktı.

Kemalist devlet, hem yatırımcı hem de toplumsal adaletçi idi. O dönemin fabrikalarında okul vardı, hastane vardı, işçilere lojman vardı.

Kemalist devletçilikte, toplum yararını gözetme de vardı. Özel kesime destek olmak da vardı.

Ama özel çıkarları, halkın genel çıkarlarının önüne geçirme yoktu.

Hele hele, devletin talan edilmesine göz yummak ya da talana aracı olmak hiç yoktu!

(Basından)

İMGE

Veysel GÜLTAŞ

Bir imge arıyorum
Karanlığı şafağa çıkaracak
Bir imge arıyorum
Tutsaklığı delip geçecek
Bir imge arıyorum
Göğü kucaklatacak
Bir imge arıyorum
Sevdamızı çoğaltacak
Bir imge arıyorum
Barışı muştulayacak
Bir imge arıyorum
Şiirini taçlandırarak

DAHA

Evrene sığmazken
Sığarım avuçlarına
Kalk gidelim buradan
Daha sonu değil ki aşkların

Masal mı düş mü?
Varılmamış umutların
Giderim peşi sıra
Daha türküsü yakılmamış ki acıların

Sümbül dağı duman duman
Ağlar gözüm yaşın yaşın
İçim kanar sormayın
Daha çarkı kırılmamış ki Hızır Paşa'ların

Bezirgânbaşı bezirgânbaşı
Gün günden hesap sorar
Bilincimin sorgusundasın
Daha ahı alınmamış ki ağıtların

Üzüncün tarihi
Ne zamandır askıda
Yaz ki adın kalsın
Daha yazılmamış ki şiirlerin

NEREYE GÖTÜRÜR

-İbrahim Fırat'a-

Sancıların sarnıcında
Kanaya kanaya yürürüm
Bu yangınlar bizi nereye götürür

Bir çocuk ağlar
Arkasından ölümün
Bu çığlıklar bizi nereye götürür

Sadaka bekleyen güvercinler
Tükendi şenliği kuşların
Bu sessizlik bizi nereye götürür

Bozguncunun saklı hançeri
Saplanır kalbimiz üzre
Bu ihanetler bizi nereye götürür

Acının coğrafyası birdir
Nerede olursa olsun
Bu acılar bizi nereye götürür

Hakkını alacak kısa çöp uzun çöpten
Sen bir türkü yak şimdilik
Bu türküler bizi nereye götürür

Tarihin sorgusunda
Sorulacak bunların hesabı
Bu umutlar bizi nereye götürür

TUZAKLARA İNAT

Yaşama ne denli tutsak olsan da
Menziline girildiğinde sevdanın
Aldatmalara tuzaklara inat
Söyleyeceksin yanık türküleri

ÇOK SEVDİĞİM GENÇAĞA'YA AĞIT

Memduh SOYLU

Rüyamda gördüğüm uçurum yardı
Başımıza yağan demek bu kardı
Ağın'da sevdiğim Gençğa vardı
Dünya hevesimi yıkıpta gitti.

Ölümün yakınmış bilemedim ki
Mezarın başına gelemedim ki
Ağlayıp gözyaşım silemedim ki
Bağrımda bir ateş yakıpta gitti.

Uzaktan duyuldu ilahi seda
O da bu hayata dedi elveda
Çoluk çocuğuna eyledi veda
Ölümü aklıma takıpta gitti.

Ecelin ayak seslerini duydu
Ölümün şerbetli bir damla suydu
İçti de ilahi kanuna uydu
Son defa dünyaya bakıpta gitti.

Talihin cilvesi ömür yitirdi
Günleri ayları yıllar bitirdi
Bu hale bizleri zaman getirdi
Hayat bir su gibi akıpta gitti.

Ey Memduh yaşın da yetmiş aştı
Ne çabuk deyipte aklın mı şaştı
Dikkat et kapında ecel dolaştı
Gözüne bir ışık çakıpta gitti.

5-Temmuz-1995 Yalova

SÜREÇ NEDİR?

Nuri ONAT

Kimi kez yerinde olarak, kimi kez de gelişigüzel kullandığımız sürecin ne olduğunu, nasıl başlayıp nasıl bittiğini hiç düşündünüz mü? Bu sözcük bir kavram mı, yoksa her fırsatta dilimize takılan bir terim mi?

Süreç ne olursa olsun, çokça kullandığımız için, üzerinde biraz durmak gerekiyor. Yapılacak açıklamanın hem yazarlar, hem okuyanlar için yararlı olacağı düşüncesiyle bu yazı hazırlandı. Şimdi çeşitli yapıtlardan yararlanarak sürecin ne olduğunu öğrenmeye çalışalım.

Türk Dil Kurumu'nca son yayımlanan Türkçe sözlük 7. baskısında süreç şöyle tanımlanıyor: " Süreç, Aralarında birlik olan ya da belli bir düzen içinde ilerleyen, gelişen olaylar ya da eylemler dizisidir. (Vetire, process)

Gene Türk Dil Kurumu'nun 1975 yılında çıkardığı "Felsefe Terimleri Sözlüğü"ndeki tanım da şu: "Süreç, 1- Bir sonuca ulaşan düşünce akışı. 2-Olayların ya da işlemlerin belli bir sonuca gidişi. (Al. Prozess, İngilizce process, Fr. processus, Lat. processus.) " Eski terimin de vetire olduğu belirtiliyor, bu tanımda.

Doç.Dr. Veysel Sönmez'in yapıtı "Eğitim Felsefesi'ndeki tanım da şöyle: "Süreç, birikik, ucu açık, tutarlıya doğru gelişen dirik bir örüntü." Buradaki birikik sözcüğü şu demek: Her an yığılan, biriken üstüste gelen, çoğalan. Hiçbir bilim dalı şimdiye değin son sözünü söylememiştir, söyleyememiştir. Buna göre bir ucu açık olan süreç, hep daha doğruya, daha iyiye, daha nesnel olana, daha bilimsele yöneliktir. Şu iyi bilinmelidir ki, süreç geriye doğru yürütülemez. Süreci geriye doğru

yürütmeye çalışmak, en azından geriye doğru koşturmak, bilimsel verileri senimseyen, belgeleri yadsıyan bir süreç, her türlü yeniliğe kapalıdır.

Büyük Larousse Ansiklopedisi'ndeki tanım da şu nitelikte: "Süreç, olguların ya da olayların belli bir taslağa uygun ve belli sonuç verecek biçimde düzenlenmesi, sıralanması."

Bu tanımlardan sonra, sürecin bir kavram mı ya da sıradan bir sözcük mü olduğuna karar verebiliriz. Süreç, çeşitli tür birliklerinin genel adı olduğundan kavramdır. Ama tek tek olgular, olaylar, eylemler söz konusu olduğunda kavramlığını yitirir. Çünkü böyle olduğunda süreç, somut varlığı temsil eder, soyutluğunu yitirir. Soyutluk, sürecin en önemli ~~bir~~ niteliğidir.

Günlük öğrenme, anlama, kavrama sürecini başlatmak için, öğrenme durumundakilerin hazır olmaları gerekir. Bu hazırlık olmadan sınıfta, dersanede, konferans salonunda hiçbir şey yapılmamış demektir. Özellikle sayın öğretmenler bunu iyi bilmelidirler. Bu, hangi düzeydeki kişiler olursa olsun, değişmez bir kuraldır.

Bir ucu açık olan süreç, insanın algısına inir çizmez. Onu her yana açılmaya sürükler. Başka bir deyişle süreç, tüm bir özgürlük ortamında gelişir, ilerler. Normatif (kuralsal) bilgiye önem vermez, bilimsel bilgi ile uğraşır. Çünkü normatif bilgi kalıplarına göre düşünmek zorunda kalmak bilim dışıdır, gerçek dışıdır.

bu yöntem, günümüz bilgi kavramına ters düşmektedir.

Bir ucu açık olan süreç diriktir, genellikle olumluya yöneliktir. Aynı zamanda nesneldir, bilimseldir. Bu yolla bilgi edinme insan algısının en yüce hedeflere,

amaçlara, evrensel değerlere yönelmesine yardımcı olur.

Normatif olmayan sürecin ürünleri hep bilimsel verilere dayanır. Bu süreçte düşselliğe yer yoktur. Örneğin tarihsel bir süreçte kitaplara, resimlere, karikatürlere başvurulur. Paralar, süslemeler, bezemekler gözden geçirilir. Yontular, betikler, büyük yapılar, onları süsleyen çiniler incelenir. Bunların hepsi de uygarlık ürünleridir. Bunları ortaya çıkarmak, aydınlığa kavuşturmak, yeni kuşaklara sunmak, onlara bir sürü esin kaynağı hazırlamak, tarihsel yorum olanağı hazırlamak demektir.

Süreç daha çok durmadan değişen dönüşen canlılar, özellikle insan için söz konusudur. Çünkü insan, ya düşündüğüne yanıt arayan ya da kendisini eğitenlere değerlendirmeye olanağı hazırlayan tek yaratıktır. Üstelik bilgiden bilgi üreten varlıktır. Mantıksal düşünmeyi, usavurmaya bilen başaran varlıktır da insanoğlu.

Üretmeyi yineleye.ilen özgün yeteneklerle donanık bir varlıktır da aynı zamanda. Elbette ki buradaki insandan, doğal koşullar içinde, bilgi, beceri, olumlu davranışlar kazanan insanı anlıyoruz. Dressage "hayvan eğitimi" yolu kimi şeyler öğrenen öykünen yaratıkları bu görüşün dışında tutuyoruz. çünkü anlayan, kavrayan, bildiğini depolayan, onlarla çözümlemeler, bileşimler yapabilen tek varlıktır insan. İnsandan başka hiçbir yaratık bu aşamalara ulaşamaz.

Bir sürecin başlamasıyla bitmesi zaman dilimi ile ilgi, istek, güdülenme, yineleme ters orantılıdır. Şöyle ki, saydığımız aşamalar güçlüyse anlama, kavrama kısa sürer. buna karşılık, belirtilen bilgi edinme yetenekleri yetersizse, süre uzun olabilir. bu değerlendirmeyi insan kendikendine yapabilir. Hem başarı derecesini saptayarak.

Birçok süreç türü vardır. Örneğin eğitsel, bireysel, toplumsal, ulusal evensel, evrimsel, devrimsel süreçler gibi... Bu

süreçlerin hepsi de laik demokratik ortamlarda filizlenip gelişebilir. Kendimizi aldatmayalım. kalıp bilgiler, hiçbir zaman bilimsellik taşımaz. Çünkü bu bilgilerdeki süreçlerin uçları açık olsa bile, yanları kapalıdır. Bunlarla bilimsel bilgiye ulaşamaz.

Süreci en çok kullananlar eğitimcilerdir. İyi bir bir sürece girebilmek için, inceleme, gözlem, deney, deneyim yanında her türlü eğitim araç ve gereçlerin de hazır bulunması gerekir.

Günlük öğrenme sürecini başlatmak için öğrenciler, öğrenme isteği içinde olmalıdırlar. Öğrencilerle öğrenme isteği duyanların hazır olmaları, tanık olunan, başkasından işitilen, bir yerde okunan, olgu, olay işlemler ilgi merkezi durumuna getirilmelidir. Bunu öğretenler de öğrenenler de yapabilirler. Bu, çok önemlidir. Yoksa öğrenme süreci boyunca havanda su dövülür.

Evrimsel süreç, kendi doğal koşulları içinde oluşur. Yani dışarıdan karışılmaz. Ama buna karşılık devrimsel süreç, sıçramalıdır, atlamalıdır. Özellikle günümüzdeki devrimler bu niteliktedir. Çünkü bu devrimlerin ortamı, amaçları önceden hazırlanmıştır. Günümüzdeki devrimler, halkların duygusallıklarına dayanmamaktadır.

Bu devrimler, daha çok bir yenilenme, özgürlüğe kavuşma, değerini yitirmiş kimi değerlerden kurtulma için yapılmaktadır. Bir de devrimlerde zaman yitimi önlemek için en küçük bir zaman dilimini bile değerlendirmek zorunluğu vardır.

Sözü çokça uzatmamak için konuyu özetleyerek işlemek zorunda kaldık. Yoksa örgün eğitim, yaygın eğitim derken, evrensel süreç, otodidakt süreç (kendikendini eğitme) süreci ele alsaydık yazı çok uzayacaktı. Bu da bir derginin oylumunu aşardı ki, doğru olmazdı. Hoşça kalın. Bütün okurlarıma, okumayanlarıma İstanbul'dan selam, saygı ve sevgiler..

25.VI.1995

SANIK

Zeki HAFIZOĞULLARI

Sanık olmak zor iştir
Hele bir de suçun yoksa
Anlatamazsın kimseye derdini
Gözünün içine içine bakarlar
Acırlar
Bir an gelir
Taşımaz başını omuzların
Gerçeği bir sen bilirsin
Çıldırırsın
Susarsın

Cesur olmak istersin
Korku yoğunlaşır yüreğinde
İşler iliklerine dek
Ya bir yanlışlık olursa dersin
Ya suçlu derlerse
Yakıştıramazsın bir türlü
Umut etmek istersin
Ürperirsin

Bilirsin
Kötü şey yapmadın
Üstelik inandın yaptıklarına
Ama neye yarar
Yargılanıyorsun şimdi
Haykırmak istersin suçsuzluğunu
Sesin kısılır kalır boğazında
Ağlayamazsın

Çaresi yoktur
Düzen böyle kurulmuş bir kere
Yargıçlara inanmak zorundasın
Karar verenler onlar
Beklersin dava bitsin
Suçsuzsun desinler
Yüreğin burulur
Sevinemezsin

Çaresizsindir
Oğuşturur durursun ellerini
Kaybolan yılların geçer gözün önünden
Bu ne biçim bir düzendir
Yaşasın haysiyet cellatları
Kim ödeyecek bütün bunları
Yanına mı kalacak yapanın
Anlamazsın olanları
Olur mu böyle şey dersin
Kabullenirsin

24.4.1995

HIÇLIK'TE RANDEVU

-IV-

Dr. Kriton DİNÇMEN

27.5.1921

Evvelsi gün ben, oda, eski dolap, perdeler, tavan, kapı, hattâ etajerin üstünde duran sen de parçalandık... Tümümüz paramparça olduk... Ve parçalarımız karmakarışık bir halde yatağımın üstüne yığıldı... İçimi tarif edemeyeceğim bir korku kapladı... Kulaklarım vınıyor, başım ağrıdan çatırdıyor, eklemlerim birbirlerinden ayrılıyor, etlerim parçalanıyordu... Bir ayağımın üstüne perdenin bir parçasından oluşan bir boru ile onun üstünde başım; öte yandan göğsümün ve karnımın altına boşlukta öne-arkaya gidip gelen bir dolap kapısı menteşesinden eklenmiş duruyordu... Odanın tavanı yerine de bir ışık kümesi gelip oturmuştu... Panik içinde dışarı fırladım ve merdivenlerden yuvarlanırcasına koşarak, ikinci çaylarını içmekte olan anne-babamın yanına gittim... Evet, onlar annem-babamdı, ama, değişmişlerdi... Annem erkekleşmiş, babam kadınlaşmıştı... Julie teyzenin üstünde her zamanki her tarafı kapalı uzun siyah elbisesi ile başında bonesi vardı da, bonenin altında simsiyah bir kedi başı yerleşmişti... Bana yardım etmeleri için, çılgınlık içinde, kucaklarına atladım... Bu korkunç durum ne kadar sürdü bilmiyorum.... Daha bugün kendime geldim... Öğrendiğime göre, gene Doktor

Corot ile o keçi sakallı profesör gelip bana bakmışlar; iğneler yapmışlar, sonra da bana bromürlü bir şurup ile afyonlu ve eterli bir damla yazıp gitmişler... Hastalığım ruhsal nedenlere bağlı imiş... Galiba bana deli dememek için böyle kibarcasına ruhsal nedenlere bağlı imiş... Galiba bana deli dememek için böyle kibarcasına ruhsal hastalık falan diyorlar... Şimdi, biraz daha iyiyim de... Bu nöbetim bana pahalıya mâl oldu; odamdaki huzurum bozuldu... Bana ilaç vermek, yemeğimi getirmek bahanesi ile ikide bir ya annem ya da Julie teyze odama girip çıkıyorlar..

10.6.1921

Bu böyle sürüp gidemez! Yalnızlığımın bozulmasına razı olamam... Bir defa, istediğim gibi düşünmek ve pansirelji ilmini oturtacağım temelleri kurmama imkân verecek zamanım olmuyor! Ayrıca, artık bir oyun, bir nevi eğlence haline getirdiğim o annemin rahmine girme fantezilerini yaşatacak huzuru bulamıyorum...

20.6.1921

Carpentier ailesine bugün çok güzel bir oyun oynadım! kahvaltı olarak sütümün yanına biraz kek ile bir dilim tereyağlı reçelli ekmek, az pişmiş bir yumurta ile

ufak bir galetayı getirdiler ve onları yatağımın üstüne bırakıp çıktılar. İşte, ben de, günlerce beklediğim fırsatı bulmuş oldum... Onlar odadan çıkar çıkmaz kek ile tereyağlı reçelli ekmeği, yumurta ve galetayı ve de yumurtanın unufak yaptığıı kabuğunu sütün içine doğradım... İyice karıştırınca, bulamaç gibi iğrenç bir şey oldu... Ve, yarım saat sonra kapı açılıp annem yüzündeki o sahte huzurlu gülümsemesi ile boş zannettiği süt bardağını almaya geldiğinde, yerimden birdenbire fırlayarak hepsini başına fırlattım.... Tam isabet! Sütler, ekmek ve kek kırıntıları ile yumurta, yağlar ve reçeller üstünü-başını berbat etmişti... Arkasından da, istenmedikleri bir odaya izin almadan bir daha girmemeyi öğrenmeleri zamanının geldiğini haykırdım... Annem etrafa saçılmış yiyeceklerle boş kahve fincanı ve tepsiyi toparlayıp oradan çıkıncaya kadar da, kendisi ile kocasının ve de sevgili akrabası Julie teyzenin tüm pisliklerini teker teker yüzüne vurdum... Umarım, verdiğim bu dersten sonra bir daha, hiçbirisi, beni odamda rahatsız etmezler... İnsan böylesine saygısız olunca, karşısındakinden dersini alır...

24.6.1921

Keyfim yerinde! Artık ne o kendimin ve etrafımın değişmesi, ne de benim ve dünyanın parçalanması olayı beni korkutuyor! Ne korkuyor ne de endişe duyuyorum... Her gün bir iki defa o his oluyor... Zaten onun geleceğini önceden de anlıyorum... Evvela ellerim büyüyor ve

bacaklarım eklemelerinden ayrılıyor... Bir süre sonra da, yüzüm ikiye ayrılıp alt yarısı yukarı üst yarısı da aşağıya geçince, çok tuhaf bir görünüm oluyor! Hemen karşımdaki aynaya bakıyorum, ama orada böyle bir şey görmüyorum... Yüzüm yerli yerinde, bacaklarım kalçalarımda, ellerim de bildiğim eller... Aynada öyle de, esasta öyle değil... Çünkü, ben parçalanmış olduğumu biliyorum... On-onbeş dakika sonra, her şey eski haline dönüyor.... Neye saklayayım, bu hâl basbayağı hoşuma gitmeye başladı... Bu şekilde, günlük yaşamın monotonisinde de bir değişiklik oluyor...

16.7.1921

Bugün akşam yemeğinde çok ilginç bir konuşmaya tanık oldum. Babamın çalıştığı mühendislik şirketi Doğu'da bir su işinin müteahhitliğini üstlenmiş; dediklerine göre dünyanın en güzel şehri, Avrupa ile Asya'nın kucaklaştığı Boğaziçi'nin etrafındaki İstanbul'da... İstanbul'un içme suyu probleminin halli için yapılacak yeni tesisatta babamın da çalışması düşünülmüş. Yemekte bunlar tartışılırken, ben, her zamanki gibi, masanın duvar tarafındaki kenarının soba yanındaki köşesinde, gözlerim karşıdaki kapının orta menteşesine takılmış, tabağımdaki eti kestikten sonra çatalıma alıp ağzıma götürüyor ve dört kez çiğnedikten sonra yutuyor ve bu işlemi heyecansız matematiksel bir tekdüzelik içinde tekrarlayıp duruyordum. Kimse, o masanın etrafında benim de oturduğumun

farkında değildi... Ben yoktum... ben yokum... bilmezler ki, ben daima varım... ben daima her şeyin içinde varım ve her şeyin farkındayım.... Ben, sadece, varlığımın önüne, onlarla beni ayıran kalın bir perde indirdim; ama, o perdenin arkasında oyun devam ediyor... Hem de nasıl!... Ben bir seçim yaptım ve bu şekilde davranma kararını verdim! Seçim yapmak ve karar vermek! Varoluşun iki temel ögesi... Ve, ben de, herkesin körü körüne gittiği yolun tersine bir seçim yapmak ve karar vermekle, onların tümünden daha da fazla varolduğumu ispatlamış durumdayım... Demek öyle, ha!.. Rüya şehir, Doğu'nun tüm mistik gizemine bürünmüş İstanbul'a yol görünmüş... Öyle mi?...

31.7.1921

Galiba, bu İstanbul işinin gerçekleşeceği gözüküyor! Mösyö Breton ve şirketin idare heyetinden birkaç kişi, işin formalitelerinin tamamlanması için İstanbul'a gitmişler... İstanbulun dışındaki Karadeniz sahiline yakın bir gölden su taşınacakmış. Herhalde, biz de, diğer Fransız ailelerle birlikte oralardaki lojmanlarda yerleşeceğiz... Ben, haritaya katım... Galiba, gideceğimiz yer, mitolojideki Argonaut'ların altın postu geri almak için gittikleri Karadeniz'in Kolchhis ülkesindeki Kral Aietes'in hışmından kaçarken, kaptanları İason'a aşık olan Medeia ile birlikte sığındıkları İstros ırmağı ağzının biraz altına düşer... Oralardaki Midye diye bilinen sahil köyü, sakın, ismini Medeia'dan almış olmasın? Hey Cécile! belki de orada İason'a rastlar,

onu kıskanç sevgilisi Medeia'nın elinden kapar ve onunla evlenirsin de...

10.8.1921

Bu son günlerde hiç, ama hiçbirşey ile ilgilenmiyorum; esasına bakarsan, çok önemli ve yoğun yaşam tecrübeleri içindeyim... Dışarıdan ise, hiçbir şey yapmadan, parmağımı kıpırdatmadan saatlerce yatakta sırtüstü yattığım zannedilir. Yaşamdaki zıtlıkları araştırıyorum... Çünkü eminim ki, zıtlıkları bulduğumda, zıtlıklar arasındaki ilişkileri ve benzerlikleri çözdüğümde, ilişkilerin amansızlıklarının derinliğinde yatan unsurlararası sevgi çekirdeklerini de bulmuş olacağım. Bunu yaparken de, kontrapedizm ismini verdiğim ve kendimin ortaya attığı zıtlıkların yakınlaşması teorimi kullanıyorum. Evela, annemin İsa ve babamın da Meryem olduğunu varsayarak, annemin erkekliğini ve de babamın kadınlığını düşünüyor ve bunu gerçek olarak kabul ettikten sonra, bir derece daha da ileri giderek, babam ile annemin sevişmekte olduklarını gözönüne aldığımızda, Meryemleşmiş olmakla kadınlaşmış bulunan babamın İsalanmış olmakla erkekleşmiş olduğu gibi Meryem'in oğlu haline, yani babamın oğlu durumuna gelen annemle sevişmekte oldukları sonucuna varıyorum... Ama, bu zıtlıklar da, transforme ve transfigüre olmak suretiyle toplumda yaşamaktalar... Çalışırken ne yazı yazıyor, ne de konuşuyorum. Beynim ile çok iyi bir beraberce çalışma düzeni içindeyiz; beynimin tüm kıvrımları düşüncelerimi kendiliğinden kaydedeceklerini bana

bildirmişler... Ona, bu husustaki çok önemli yardımı için teşekkür borçluyum...

14.8.1921

Üç gün üre ile, en ufak bir harekette bulunmadan ve ağzıma tek bir lokma koymadan, ağzımdan tek bir kelime çıkarmadan çalıştım durdum... Bir ara, odamın kapısından doktor Corot ile o sivri sakallı nörolog profesör girmezler mi? Kim çağırdı bu sersemberi? Odama böylesine saygısız bir rahlıkla girmelerine kim izin verdi? Yanlarında annem ile babam da vardı. Tümü terbiyesiz ve aptal! Gözümü dahi kırpmadım! Odamda bulunmalarını, varlıklarını inkar ettim... Hele o ukalâ keçi sakallı profesörün elimi, ayağımy kaldırıp sağa-sola çevirmesi, havada tutup bırakması, gülünç çekici ile öteme berime vurması ne demekmiş anlayamadım... Gözlerinde, sanki, havaya kaldırmış bacağımy o noktada tutmamı istemiş gibi bir hal vardı... Ben de, alay olsun diye, istediğini yerine getirir gibi yapınca yüzü güldü... Sonra, gözümün içine bakarak elleri ile, yüzü ile acayip hareketler ve saçma mimikler yaptı, bana manasız ve gereksiz bir iki sözetti... Ne yapmak istediğini anyalamadım. Ama, ne yaptı ise, ne söyledi ise ben de aynen , bir ayna gibi tekrarladım... İstediğim tek şey beni rahat bırakıp çıkıp gitmeleri idi... Çıkarlarken anne-babama benim balmumulaştığımı söylediklerini duydum... Her ne demekse, bu... Yemek yememeyi sürdürürsem, galiba, akıl hastanesinden bir iki hemşire gelip burnumdan mideme zorla hortum sokup beni sulu yiyeceklerle

beslemeye çalışacaklar... İşler zorlaşıyor... Bir bardak süt, bir-iki ızgara köfte yemekle kendimi bu işkenceden kurtarabilirim...

30.8.1921

Yemek yemeye başladım. Hattâ, akşamları da, yemek odasına inerek sofraya oturuyorum... Herkesin yüzü gülüyor. Cécile yemek yiyor! Yemek yediğine göre de, Cécile iyi! Allahım! Ne aptallık, ne aşağılık! İlgilendikleri tek şey, insan hayatında insanlıkla ilgisinin olmadığı yiyip-içme işi. Yemek yersen iyisin, yemek yemezsen hastasın! Kimse senin mutlu olup olmadığını, sevilip sevilmediğini, sevip sevmediğini, yaratıp yaratmadığını sormuyor da tüm endişeleri sütünü içip içmediğin veya köfteni yiyip yemediğin! Demek ki, ben, önüme konanları yedim mi, iyiyim! Julie teyze beni aşağılatsa ve kendi mutsuzluğunun acısını benden çıkarsa da, annem hayatı boyunca duymakta olduğu kadın tatminsizliğini bana yansıtısa da, babam siliklik ve pısrıklığının miskinliği ile bana acı çektirse de, madam Monique tüm iki sınıftan beni kekeme Ernestine ile aynı kefeye koyup Noel ve Yılbaşı kutlamalarına katmasa da, Jean-Paul bana acımasızca yaptığı bir nezaket jesti ile kendisinin ve arkadaşlarının terbiyesizliklerini hallettiğini zannetse de, Annette tüm kadınlığı ile benim kadınsızlığımı yüzüme vursa da sütümü içtiğim ve köftemi yediğim sürece sağlıklıyım! Herkesten, dünyadan, yaşamdan, İsa'dan ve de Meryem'den ve

de Tanrılar'dan nefret ediyorum! Yalan, riya, ikiyüzlülük üzerine kurulmuş dünyalarından nefret ediyorum! Bir tek kendimi seviyorum! Kendimin dünyasına, kendi varoluşuma aygı duyuyorum.

4.9.1921

Galiba yakında İstanbul'a gidiyoruz. Bu akşam sofrada bu konu konuşuluyordu. Babamın çalıştığı şirketten İstanbul'a gidecek mühendisler listesine babam da konmuş; beş senelik bir kontrat imzalanmış. Buradaki evimizi kitleyip bırakacağız. Yani, anlayacağın, Julie teyze de geliyor araya... Bir türlü bu iğrenç mâhluktan kurtulamadım... Canları cehenneme! Tümünün canı cehenneme! Beş sene için gidiliyormuş; beş sene sonra dönülecek. Onlar varsın dönsün! Ben dönmeyeceğim! Kararlıyım, dönmeyeceğim... Tüm hayatım boyunca, ölünceye kadar, hattâ öldükten sonra, ölümünden sonraki varlığında da orada kalacağım... Bundan sonraki varoluşum orada sürecek...

22.9.1921

Ekim'in ortalarında gitmemiz kararlaştırıldı. Zaten, önümüzdeki hafta içinde ilk grup İstanbul'a hareket ediyor. Tüm bunlar iyi de, kimse ne fikrimi, ne de en basit şekilde bana bir sual soruyor! Sanki ben, bir tabak veya sofranın etrafındaki sandalyelerden biriyim... Sandalyeden farkım, yemek yiyişim... Yemek yiyen bir sandalye! Benimle hiç mi konuşmuyorlar? Bunu söylesem günaha girerim.... "Ye Cécile!", "etli

patates iyi oldu, değil mi Cécile?", "salata da ye Cécile", "gene acıkacaksın! biraz daha al Cécile..." Herkes her akşam şu üç dört kelimeyi bir-iki defa tekrarlar....

Vazife gibi... Ve söyledikten sonra da, vazifesini yerine getirmiş olmasının huzuru yüzünde akseder... Esas konular ise, ailenin (akıllı)ları arasında tartışılıyor... Benim hakkımda bir şey söyleneneğinde de, ya gözle işaretleyerek işler hallediliyor, veyahut da, nasıl olsa o ilgilenmez, o anlamaz diye "böyle yapacağız, şöyle edeceğiz, şunu yapar, onu yapar" şeklinde karar verip, kendilerinin benim namıma almış oldukları ve (karar) kavramı ile ilgisi olmayan isteklerini yürüteceklerini söylüyorlar... Onların gözündeki, ben, varolmayan bir varlığımı!... Reziller!....

30.9.1921

Bu tutumları beni çıldırtıyor! Bana sormadan, benim namıma aralarında tartışıyorlar; sanki, ben yokum! Bilmezler ki, ben onların tümünden fazla varım! Onlar, kendilerine benzeyen milyonlarca diğerleri ile aralarında öğütölmüş ve şekilsiz, renksiz, kişiliksiz bir kitle halinde dünyaya serilmiş bir ayıp örtüsü gibi yayılmışlardır. Bunlar kararın ne olduğunu, sevmenin ve yaratmanın ne olduğunu, "ben, benim" demenin ne olduğunu, "ben varım, ben kendime ait bir dünyayım, ben kendimin tanrısıyım, ben karar veririm, ben yaşarım ve ben istediğimde de ölürüm" demenin ne olduğunu bilmeyen yere fırlatılmış sümüklerdir...

17.10.1921

Yarın hareket ediyoruz! Bir daha dönmemecesine buradan gidiyorum.... İstanbul'un dışındaki Terkos gölünün civarında, Karadeniz sahilindeki Argonaut'ların kaptanı İason'u, kıskanç sevgilisi Medeia'nın elinden kapmaya gidiyorum....

30.10.1921

On gündür İstanbul'dayım. Esasına bakarsan, bulunduğumuz yerin İstanbul ile, İstanbul'a suyunu vermekten başka hiçbir ilgisi yok! Doğu Ekspresi'nden indikten sonra lokal bir trenle kısa bir seyahat ve küçük bir istasyondan üç saatlik bir araba yolculuğu sonunda Terkos gölünün civarındaki ufak bir köyün dışındaki fabrikanın lojmanlarına varış... Kitaplarda okumuş olduğum (gizemli Doğu) yu görmedim... Burasının, Paris'teki evimden tek farkı, orada kalabalıktan ve gürültüden kurtulmak için güneşin hiç girmediği odanın perdelerini sımsıkı kapatmam gerekirken, burada, aradığım kendikendimeliği çevrenin kendisinin vermiş olması! Eh! Bu da az kâr değil, doğrusu... Bize, yüksekçe bir yerde, iki katlı bir villa tipinde bir lojman verildi... Fabrikanın etrafında arazi bol olsa gerek ki, böylesi birbirinden uzakça kurulmuş lojmanlar yapmışlar. Ben, hiçbir şey demeden, binanın bir yanında ufak bir kule gibi yükselen ve etrafındaki açıklığa bakan küçük odayı kendime ayırdım... Bundan böyle, Cécile bu odada kalacak! Hayatının geri kalan kısmını

burada geçirecek! Cécile yeni arkadaşlarını buldu bile! Hem de gerçek arkadaşlar... Onu küçük düşürecek, yalan söyleyecek riya dolu kimseler değil... Güneş var, etrafta sık ağaçlıklı koruluk var, sessizlik var... Ve, hepsinden fazla, ilerideki denizden kopup gelen tuzlu rüzgarın uğultusu ile kokusu var... Denizin kendisi var... Cécile yeni evini, yeni dünyasını seviyor... Dost bir dünya bu...

9.11.1921

Cécile burada, ilk günden beri, yeni yaşamının kaidelerini koydu!... Eski dünyasının çağrıştıracak herhangi bir şey ile ilgisini kesti. Odasından, tuvalete gitme ihtiyacı dışında, hiç çıkmıyor... Alt kattakilerle tüm ilişkisini kopardı... Kapısına bırakılan kahvaltı ve akşam yemekleri tepsilerini alıyor ve işini bitirdikten sonra, tek kelime söylemeden, boş tepsileri dışarı bırakıyor... İşte, bu kadar! Dün gece kuvvetli bir yağmur yağdı. Sabahleyin öyle güzel, öylesine çıldırtan bir koku vardı ki... Topraktan, ağaçlardan, denizden, rüzgârdan fışkıran bir koku... Ve bu koku ile Cécile öylesine kaynaştı ki, kendisi bir esintiye dönüşerek açık pencereden uçup gitti... ağaçların üstüne, gölün etrafına dolandı durdu... sonra, ilerideki uçsuz bucaksız sahil ile onu ardarda gelen koca dalgalarla döven Karadeniz'i dolandı... ve, bir anda kendisini odasında buldu... Gene Cécile olmuştu...

(Devam edecek)

ÜMİTLERİMİZİ YEDİK

Ali Osman ALKANLAR

Umarak birşeyler
Başladık hayata
Zirvelerde gözümüz!...
Gün oldu ümitlerimizi
Yedik,
Gün oldu içimizi.
Harcadık ömrümüzü delicesine
Gözümüz zirvede asılı kaldı.
Kâh eserdi içimizde,
Geleceğe uzanan sevgiler.
Kâh çorak kalbimize otururdu,
Uzun, ince bir sızı,
Sevgiden yana.
Arzularımıza tutsak
Yaşadık,
Uğradı yolumuz sonbahara,
Solan yapraklarımız,
Döküldü bir bir içimize,
İstemedен
Acı gerçeklere katlandık,
kar yağdı saçımıza.
İndi sızılarımız şimdi,
Kalbimizden dizimize,
Baharı hayal ederek,
Yaşıyoruz, işte!...

15 Ekim 1994

Sayın

Dergi Abonelerinin İlgisine ve Bilgisine

AĞIN

Bildiğiniz gibi, bir süredir dergi borçlarını ödemeyen abonelerimizin adlarını ve borç miktarlarını dergimizde üzülererek yayınlamaktayız. Üzülererek de olsa, yayınlamayı sürdüreceğiz.

Anımsanacağı üzere, 7/94 ve 9/94 sayılarımızda da bu konuya değinen yazılar yayımlamış, derginin basımından, içine konduğu poşet bedeli, adres etiketi ve posta masrafına kadar Derneğimize maliyeti ile borçlarını ödemedikleri için abonelikten düşürülenlerin silinen borçları konularında sizleri bilgilendirmiştik.

Bu konuya bir kez daha değinmeden önce, dergi bağışlarını zamanında ve aksatmadan ödeyen duyarlı abonelerimiz ile derginin hazırlanmasında, basımında, postalanmasında tüm olanaklarını kullanan, emeği ile katkıda bulunan ve gönderdikleri yazı, şiir, haber, fotoğraf v.b. ile derginin içeriğini zenginleştiren okur ve hemşehrilerimize teşekkürlerimizi, saygı ve sevgilerimizi sunuyoruz.

Borçlarını ödemeyi ihmal eden abonelerimizin ellerine ulaşan dergileri de finanse etmekte olduklarını bilmelerini istiyoruz.

Dergi borçlarını ödemeyi ihmal eden - ödememekte ısrar eden demeyelim de- sayın okuyucularımıza ve zamanında ödeyen sayın okuyucularımıza derginin maliyeti konusunu bir kez daha anımsatmayı gerekli görüyoruz.

Dergiye gönül verenlerin hiçbir bedel almaksızın emekleri ve olanaklarıyla (özellikle basımı konusunda) yaptıkları katkı ile, basımından postalanmasına kadar maliyeti bugün 35.000.-TL olmaktadır.

340 abonemizden Ağustos/1995 sayımızda adlarını yayımladığımız 247 sinin toplam borcu 140 milyondur. Bu parayla neler mi yapılabilir? Bu para bankaya vadeli yatırılırsa aylık getirisi ile dergi giderleri karşılanabilir. Ya da sürekli ve hızla artan kağıt maliyeti göz önüne alınarak bu para kağıda yatırılabilir. Böylece gelecek yılların dergileri zamsız olarak size ulaştırılabilir. Ya da gelecek yıllarda az bir artış yapılarak en azından derginin kapağı renkli basılabilir.

Borçlular listesinde adını gören abonelerimizin en kısa sürede borçlarını ödeyecekleri umudunu taşıyoruz.

Saygı ve sevgilerimizi sunuyoruz.

AĞLAMA DAYANAMAM

Dr.Galip UZUNCA

Seni gördüm bu akşam sahilde gün batarken
Kederli gözlerinden ılık yaşlar akarken
O engin mavilere dalgın dalgın bakarken
Ağlama dayanamam süzülen göz yaşına.

Neden herkes coşarken sen sessizce ağlarsın
Gülerken güldürürken şimdi gönül dağlarsın
Mutlu mavi dünyada hep derdinle yanarsın
Ağlama dayanamam süzülen göz yaşına.

Sen değil miydin o dost meclisinde şakıyan
Gözlerinin rengiyle sevdaları okşayan
Gönülleri coşturan şen şarkılar okuyan
Ağlama dayanamam süzülen göz yaşına.

Not: Dergimiz yazarlarından Sayın **Dr.Galip UZUNCA**'nın bir çok şiiri Erdinç Çelikkol ve Dursun Karaca gibi değerli bestekârlar tarafından şarkı formunda bestelenmiştir. Bunlardan, Erdinç Çelikkol'un hicaz makamında bestelediği "Ağlama Dayanamam" ile buselik makamında bestelediği "45 Yıl" (Mayıs 95 sayımızda yayımlandı) TRT müzik denetim kurulundan da geçerek TRT repertuarlarına alınmış bulunmaktadır.

Bu nedenle kendilerini kutlar ve başarılı çalışmalarının devamını dileriz. Değerli Galip ağabeyimize, saygıdeğer ailesiyle birlikte sağlık, mutluluk ve aynı "coşku dolu aşklarla" sürdürülecek bir kırk beş yılı da en içten duygularımızla biz temenni edersek "Yaradan"ın çok, kendilerinin de az bulmayacakları ümidini taşıyoruz.

AĞIN

HAYLİ ZAMAN

Ahmet SAMUR

Davul boynundadır, kuşak belinde,
Bir türkü tutturmuş, söyler dilinde,
Ağın sevdasıyla tutuşup yanar
Söndürmez yangını bırakmış yele...

Kaşları çatıktır, inadı yaman,
Çok giymiş küçükken, paçalı tuman,
"Mesken etti gurbeti çok hayli zaman"
Mezarının taşına yazılsın böyle!

Yoklarla avunmuş çocuk yaşında,
Azrail dolanmış çok kez başında,
Hep sevgi yoğurur, gönül taşında,
Kaderi "ÇİLEDİR" yazılsa bile...

Gün doğanda kuzuları meleşir,
Dertlerini dostlarıyla üleşir,
Ağın sevdasıyla her gün söyleşir
Ağın'da dikenler benzermiş güle!

Can baba dostları bir bir yitiyor,
Törelerim onlar ile bitiyor,
Samur tutmuş kart horozu didiyor,
Bırak göz yaşların karışsın sele!

Ocak 1995/İstanbul

MUTLU

Mehmet ORHAN

Bugün de sabah oldu,
Aktı karanlığı gecenin.
Neşenin gül dalındayız bugün,
Topuğumuza kadar mutlu.

Uzağız cümbüşünden,
Sesli - sessiz gülüşünden dünyanın,
Ama mutlu.

Tornasının başında çehresi bronzlaşan
Çıplak omuzlarında kıvılcımlar oynaşan
Bir işçi gibi mutlu.
Islak toprağı sert elleriyle koklayan,
Bir çiftçi gibi mutlu,
Hem tarlada, hem harmanda mutlu.

Bugün de sabah oldu,
Yeniden çalınıyor zili kapımızın,
Birazdan yoğun bir sevinç dolar içeri,
Sıfır numara kesik saçalarımıza kadar mutlu,
Düğümlü iplerde kuruyan ıslak çamaşırlar gibi mutlu,
Oğlu sılaya dönen dul bir ana gibi mutlu.

Uzağız hay-huy'undan
Havasından, suyundan şu dağların,
Ama mutlu.
Boy saldıka memeleri toklaşan,
Çıplak omuzlarında güneşler oynaşan,
Ondördünde bir zenci kız kadar mutlu,
Hem gölgede, hem güneşte mutlu.

Ankara-1982

BİR ANNEYİM BEN

Mehmet ORHAN

Bir anneyim ben,
Güneşle, ayla doğarım dünyaya
Aydınlatır, ısıtırım.
Kundağımla sararım zamanı
İpekten.

Bir anneyim ben,
Doğa benimle canlanır,
Benimle güçlenir, büyür yarımlar.
Sevgi açar her dalımda
Çiçekten.

Bir anneyim ben,
Kucak kucak sevgi kokar gül tenim,
İyide, güzelde dinlenirim.
Uzatırım yaşamı sonsuzluğa
Yürekten.

Bir anneyim ben,
Örerim ağlarla evreni,
Cömert, doğurgan.
Başlarda taç olur sevgim
Çelenkten.

Ankara-1977

ASKERDE GÖRDÜM

Halit HOCAOĞLU

Köylü çocuğuydum, gençlik çağında,
En mutlu devranı askerde gördüm.
Bir dost bulamazken köy otağında,
Yüzlerce ihvanı askerde gördüm.

Ezanla kalkıp her sabah erken,
İşime giderdim kuşlar öterken.
Köyümden gayri yöre bilmezken,
Karsı, Ardahanı askerde gördüm.

Üstümde tek urba, yıkar giyerdim,
tez kurusun diye, iple gererdim.
Sıcak su bulunca bayram ederdim,
Hamamı külhanı askerde gördüm.

Çarığı bırakıp, postal giymeyi,
Hazır ol, sonrada rahat demeyi,
Hemi insan gibi selam vermeyi,
Usûlü, erkânı askerde gördüm.

Eğriyle doğruyu bana gösteren,
Tevhidin nurunu önüme seren,
Babacan haliyle bana yön veren,
Civanmert insanı askerde gördüm.

Yüzbaşım öğretti yazı yazmayı,
Vurulmamak için siper kazmayı,
Asker şerefiyle gezip tozmayı,
Derdime dermanı askerde gördüm.

Barişta savaşta, hemen her yerde,
Asker çare bulur, her onmaz derde,
Vatan sevgisiyle, kışlada bende,
Sarsılmaz imanı askerde gördüm.

KIRILAN SAPAN

M.Cavit ALPASLAN

Ali, Erol, Günay, Mehmet, Zeliha ve Ayşe, Yukarı Çeşmeden gelen, bahçeleri ikiye bölerek meyilli arazide güldür güldür akan arkta göl yapıyorlardı. sonra gölde biriken suyu bırakıp aşağıda taşlarla yaptıkları kalenin yıkılışını coşku ile seyrediyorlardı.

Su arkının kenarındaki gür ağaçlarda serçeler, ispinozlar isketeler, kuyruk sallayanlar, bülbüller. Şakır şakır ötüyorlar.

Daha yükseklerde kartallar kargalar ve saksaganların şamatası...

Çocuk gürültüleri, kuş sesleri birbirine karışıyor.

Dere kenarında, böğürtlenlikler, su bitkileri, gür ağaçlar. Yazın bu sıcaklığında güneşin giremediği bahçeler...

Çocukların gürültüsünden rahatsız olan Mustafa amca çocuklara bağırıyor.

- Dağılın çocuklar! Öğlen uykusuna yatacağz diyor. Çocuklar dağılıyorlar. dere kenarına iniyorlar. Suların içinde birer ikişer dolaşıyorlar. Ali ile Ayşe birliteydiler. Ali'nin elinde bir sapan vardı.

Böğürtlenlerin arasında minnacık bir iskete sarı gagasıyla cik cik cik ötüyordu.

Ali sapanıyla nişan aldı, lastik gerildi.

Ayşe

- Yapma Ali dedi.

Ali lastiği boşatmıştı.

İskete yere düşmüştü. Çocuklar koştular.

Ali başarısıyla gururlanıyordu.

Ayşe yerden kuşu aldı. Küçük sarı gagasından kan geliyordu.

Bütün çocuklar üzgün üzgün önlerine bakıyorlardı.

Ayşe kuş elinde ağılıyordu.

Böğürtlenlerin içinden cılız kuş sesleri geliyordu. Sesleri aradı. Otlardan ve tüylerden yapılmış yuvarlak küçücük bir yuvada tüylenmemiş üç tane yavru gördü. Yavrular ağızlarını açmış annelerinden yem bekliyorlar.

Ayşe ağlayarak.

- Ne yaptın Ali, bak yavrular annesiz kaldı dedi.

Bütün çocuklar yavruları görünce şaşkına döndüler.

Herkes Ali'ye bakıyordu.

Ali elindeki sapanı kırdı, çalılarının içine attı. Arkadaşlarından kaçır gibi koşarak uzaklaştı.

7.6.1995

ARAMIZDAN AYRILANLAR

★ Rahmetli Öğretmen Hasip Baytaş ve Zeynep Baytaş'ın oğulları, Münüre Gençosmanoğlu, Hayrettin ve Kemal Baytaş ile Gülçin Öztunç'un ağabeyleri, Serpil, Erbil ve Ersin'in babaları, Ayten Hanım'ın eşi Mustafa Baytaş 31 Temmuz 1995 günü Antalya'da vefat etmiş olup, 1 Ağustos 1995 günü Ankara'da Karşıyaka mezarlığında toprağa verilmiştir.

Merhum ağabeyimize Allah'tan rahmet, kederli ailesine sabırlar ve başsağlığı dileriz.

★ Değerli hemşehrimiz emekli öğretmen Korkut Baykut'un eşi, Filiz, Ebru ve Esra'nın sevgili anneleri emekli öğretmen Gülten Baykut 31 Temmuz 1995 günü Gemlik'te vefat etmiş olup, 1 Ağustos 1995 günü aynı yerde toprağa verilmiştir.

Merhumeye Allah'tan rahmet, kederli ailesine sabırlar ve başsağlığı dileriz.

★ Temmuz-95 sayısında ameliyat haberini verdiğimiz Zaburbarlı Ağa dayının oğlu, Muazzez Özer'in eşi, Salim ve Kazım Özer'in ağabeyleri A.Halim Özer yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak 15-Eylül-1995 Cuma günü Ankara'da vefat etmiştir.

Ölene Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına baş sağlığı dileriz.

AĞIN

ABONELERİMİZ

(Alfabetik Sıraya Göre yayınlıyoruz)

A.Halim ÖZER (418)

Demetevler 3.Cad. No:68/6
Yenimahalle/ANKARA
Ev Tel: 345 87 21

A.Ruhi Taşkın (55)

Simon Bolivar Cad. No: 18/20
Çankaya/ANKARA
Tel. Ev: 439 98 27

A.Metin TÜZÜN (223)

1.Asliye Hukuk Yargıcı
MALATYA

A.Tuncer ALP (52)

Fulya Deresi Sok. Fulya Sitesi H.Blok No:9/21
80690 Beşiktaş/İSTANBUL

A.Murat FIRAT (250)

502.Sok. No: 7
35270/Eşrefpaşa-İZMİR
Tel İş: 255 26 52

Abidin YALÇIN (433)

Balıkçılarbaşı Bereket Han No: 5
21200/DIYARBAKIR

A.Münir CERİT (128)

Kennedy Cad. No: 66/17
Küçükesat/ANKARA
Tel.Ev: 436 75 04

Adalet UYANIK (356)

10. cad. No: 29/2 Uğurlu Ap.
Emek/ANKARA
Tel. Ev: 223 84 60

A.Nihat DÜNDAR (168)

Dikmen Cad. No: 101/7
Dikmen-ANKARA
Tel.Ev: 480 31 20
Tel.İş: 425 38 10

Adil YÜCEL (79)

Rami Ortaokulu Öğretmeni
Rami/İSTANBUL

A.Rahmi ERCAN (324)

Tepebaşı Dalgıç Sok. No: 6/7
Keçiören-ANKARA
Tel.Ev: 358 18 02

Adnan BİNYAZAR (241)

Mainzer Str. 9
10715 BERLİN/DEUTSCHLAND
Tel.Ev: 49/30/8539249

Adnan ERTÜRK (227)

Jeofizik Müh.

Aktar sok. No: 17/7

G.Osmanpaşa/ANKARA

Tel. Ev: 468 16 79 Tel İş: 417 83 00/2315

Ahmet KAYA (41)

Yahya Kemal Cad.

Dereboyu Sok. No: 76

Yenimahalle/ANKARA

Tel Ev: 315 23 45

Adnan YURTÇU (22)

Zafer mah.Mezreci Sok. No:28

MALATYA

Ahmet KORKMAZ(27)

Ragıp Tüzün Cad. No: 149

Yenimahalle/ANKARA

Tel Ev: 344 48 47

Ahmet DEMİRKOL (279)

Mareşal Fevzi Çakmak Cad. No: 82/5

Bahçelievler/ANKARA

Tel.Ev: 223 50 65

Ahmet Nadi GÜVEN (385)

Alanaldı Cad. Eren Sok. No: 4/6

İçerenköy/İSTANBUL

Ahmet Deviren (226)

4.Cad. No: 3/5

Emek/ANKARA

Tel Ev: 222 66 29 İş: 341 54 69

Ahmet NİKSARLI (154)

Boğaziçi Ün.Yayın İşl.Müd.

Bebek-İSTANBUL

Ahmet KABASAKAL (19)

Kennedy Cad. No: 75/6

06660/Küçükesat/ANKARA

Tel Ev: 436 11 75

Ahmet Rıza ÖCAL (199)

Trafik Bölge Müdürü

Milas-MUĞLA

Ahmet KARAGÖZ (304)

144 Sok. No: 11/A

Buca/İZMİR

Ahmet SAMUR (115)

Başbakanlık Toplu Konutları

5.Sokak B.9 2 .Giriş Da:6

Halkalı - İSTANBUL

Ahmet Sedat BİLGİN (121)
Güzeltepe Mah. Atatürk Bul.
11.Sok. No: 4/9 Erkol Ap.
KIRIKKALE

Ali KABASAKAL (178)
İzzetpaşa Mah.
Mehmetçik Sok. No: 29/3
ELAZIĞ
Tel Ev: 233 04 68

Ahmet UĞUR (112)
Marmara Cad. Tağmaç Sok. No: 6/16
Bahçelievler/İSTANBUL

Ali KARAKAŞ (362)
94.Sok. Öncü Sitesi No: 20/39
Karakusunlar/ANKARA
Tel Ev: 286 57 23

Ahmet ÇETİN (54)
7.Cad. No: 72/8
Bahçelievler/ANKARA
Tel.Ev: 212 09 22
Tel. İş: 418 28 25

Ali Metin EROL (339)
Meraklı Cad. No: 90/4 Arısoy Ap.
Yeşilyurt/İZMİR

Ahmet ÖZCAN (379)
İnönü Cad. No: 69/A
MALATYA

ALİ SERTTAŞ (44)
TEK İşletme Müd.
PK.1
Yatağan-MUĞLA

Ahmet ÖZER (48)
D.S.İ. 10.Bölge Müd.
Makina Müh.
DİYARBAKIR

Ali SEYHUN (159)
Pichelsdorfer Str. 108
1000 Berlin 20 DEUTSCHLAND
Tel Ev: 49/30/3324506
Tel İş: 49/30/8675489

Alaaddin YAZICI (389)
Keresteci Ali Sok. No: 7/2
Kadıköy/İSTANBUL

Ali İhsan Ballık (382)
Setbaşı Mustafa Necip Sok. No: 8/9 Rende Ap.
16360/BURSA
Tel Ev: 327 20 15

Ali ÖZCAN (285)

Çağdaşlar Yapı Koop.

10.Cad.No:16

Batıkent/ANKARA

Tel Ev: 354 74 32 İş: 341 20 51

Av.Rüştü KÖPRÜLÜ (101)

Hüdaverdigar Cad. Saffeti Paşa Sok. No:11

Nuribey İşhanı

Sirkeci/İSTANBUL

Alper ALGÜN (449)

6440/3 Sok. No: 15/A Da:3

35550/Karşıyaka/İZMİR

Tel Ev: 336 97 26

Av.Ahmet UYGAR (323)

D.S.I. 16. Bölge Müd.

Atatürk barajı

Bozova-ŞANLIURFA

Alper BİLGİN (405)

Devrik Sok. No:13/10

Etlik/ANKARA

Tel Ev: 321 67 37

Av.Bilgin AYDOĞMUŞ (404)

Kâşif Acar Cad. Marmara Pasajı No:18

Bandırma/BALIKESİR

Altan İLTER (21)

4.Cad. Basın İş 19 Yapı Koop.

11.Blok Da:7 Batıkent/ANKARA

Tel Ev: 250 79 90

Tel İş: 311 93 81

Av.H.Bülent ACAR (61)

Cihan Sok. No:20/17

Sıhhiye/ANKARA

Tel Ev: 426 35 50

Tel İş: 229 89 36

Arif KAYA (360)

Nilgün Sok. No:11/10

Çankaya/ANKARA

Tel Ev: 427 75 86

Av.H.Haki BEŞE (114)

Gen.Necmi Öktem Sok.

No:5/3 Burç Ap.

Erenköy/İSTANBUL

Tel İş: 528 13 60

Atilla ÖZAN (283)

Libya Cad.No:56/C

Küçükesat/ANKARA

Tel İş: 433 94 69

Av.Jülide ŞENER (425)

Lale Sok. No:3/11

Sıhhiye/ANKARA

Tel Ev: 321 61 59

Tel İş: 230 05 41

Av.Mustafa Safi BEŞE (83)

Konur Sok. No:15/9

Kızılay/ANKARA

Ayten ERDOĞAN (265)

Yüzbaşı İbrahim Hakkı Cad. No:157/33

Bornova/İZMİR

Tel Ev: 374 79 62

Av.Osman Öz (204)

Dicle Cad. Tunca Sok. No:1

Beysukent-ANKARA

Tel Ev: 235 12 51

Tel İş: 435 65 80-81

Ayşe Halide GÜNDÜZ (217)

Güven mah. 398. Sok. No:40

Şirinyer/İZMİR

Av.Aynur YAZGIN (349)

İmam Hatip Lisesi

Edebiyat Öğretmeni

Bigadiç/BALIKESİR

Ayşe SÜT (399)

Boğaziçi Polis Loj. 6.Blok No:12

Yenimahalle/ANKARA

Tel Ev: 345 19 22

Aysel GENÇOSMANOĞLU (7)

Miralay Nazım Bey Sok. No:115

Yenimahalle / ANKARA

Tel Ev : 315 42 84

Ayşe YUMUŞAK (333)

Fevzi Çakmak mah.

Nenehatun Sok. No:5/2

Yenibosna/İSTANBUL

Tel Ev: 552 83 55

Aysel SERİN (Soylu) (142)

Girişim Sit. M-3 Blok No:8

Ümitköy/ANKARA

Tel Ev: 235 24 17

Ayşegül DİNÇOĞLU (437)

Kılavuz Çayırı Cad. Ortayol Sok. No:7/9

Küçükyalı/İSTANBUL

Tel Ev: 0.216- 388 84 87

Aytekin SELÇUK (256)

Huzur Mah. 36.Sok. No:7/20

Dikmen/ANKARA

Tel Ev: 481 22 00

Azmi ÖCAL (182)

Ordu Cad. No: 239/4

Yeşilyurt/İZMİR

Tel Ev: 243 49 55

Ağın Kaymakamlığı

23960 / Ağın-ELAZIĞ

Tel: 551 20 14

Bedrettin Hasan KARATAŞ (244)

52/1 Sok. No:80

Esendere-İZMİR

Tel Ev: 246 36 36

Tel İş: 285 23 70

B.Mete ÖZAN (282)

Ballıbaba Sok. No: 87/8

Küçükesat/ANKARA

Tel Ev: 436 94 86

Tel İş: 230 50 05

Bedrettin KORKMAZ (294)

Uzgörenler Sok. No: 57/2 Uzay Ap.

Demirlibahçe-ANKARA

Tel Ev: 320 49 34

B.Yıldız İRENGÜN (24)

Kennedy Cad. No: 61/9

Küçükesat/ANKARA

Tel Ev: 446 04 56

Behram UÇKUNKAYA (87)

7-8 Kısım C.2/E Blok Da: 47

Ataköy/İSTANBUL

Bahri KORKMAZ (30)

Yeniköy İlkokulu Öğretmeni

Şile/İSTANBUL

Bekir KARADEMİR (375)

Cemal Paşa Mah.

Etem Ekin Sok. No:27

ADANA

Baran KAYA (429)

Ortadoğu Sitesi 3.Cad. No:1

Karakusunlar/ANKARA

Tel Ev: 286 28 23

Tel.İş: 441 67 15-16

Birol KORKMAZ (32)

Koçan çarşısı

23960/ Ağın- ELAZIĞ

Bedrettin GENÇOŞMAN (391)

Milli Müdafaa Cad.

Akarca Sok. No:11/7

K.Mustafapaşa-İSTANBUL

Burhan İLTER (332)

Kavaklı Sok. Ekşioğlu Sit.

C. Blok Da:37 İçerenköy/İSTANBUL

Tel Ev: 0.216 380 09 07

C.Güner OMay (111)

Karakursunlar Mah. 94.Sok. Öncü Sitesi

A.Blok No:18/11 Balgat/ANKARA

Tel Ev: 285 16 94

Tel İş: 427 74 91

Cevdet GENÇOSMAN (109)

Ataköy 2.Kısım

L 28 Da:5

Ataköy-İSTANBUL

Cavit KURU (318)

Fatih İlk Öğretim Okulu Öğrt.

45600/Alaşehir/MANİSA

Dilek TUNCEL (435)

Ahmet Hamdi Sok. No:12/89

Yenimahalle/ANKARA

Tel Ev: 413 72 52

Celal KARNAK (328)

Abdullah Paşa Mah. 26.Sok. No:52

ELAZIĞ

Doç.Dr. B.Mustafa KARADEMİR (380)

Gazi Paşa Bulvarı No:10/1

Ülkü Özdemir Ap.

ADANA

Celalettin AYAYDIN (258)

Adres değiştiğinden bilinmiyor,
lütfen bildirilmesi.

ANKARA

Doç.Dr.Mete DEMİRBAŞ (426)

Heykeltraş

Refikbelendir Sok. No:22/B

A.Ayrancı/ANKARA

Tel İş: 468 05 65

Cem KORKMAZ (300)

Alaçam Sok. No:8/10

Çankaya/ANKARA

Tel Ev: 481 56 71

Tel İş: 435 25 82

Doğan SÖNMEZ (89)

Cihan Sok. No:29/5

06430 / Sıhhiye/ANKARA

Tel Ev: 439 33 07

Tel İş: 231 59 96

Cengiz ÖZTÜRK (357)

Bahçelievler Mah. 1549 Sok.

Başarı Yapı Koop. A.Blok Da:7

MERSİN

Dr.Bediz SOLMAZ (430)

Jinekoloji Uzmanı

Sağlık Sok. No:36/18

Sıhhiye/ANKARA

Tel Ev: 435 47 46

AĞIN Düşün ve Sanat
Dergisinin Sayın Okurları;
Dergi bağışlarının 1994 yılı için,
300.000-TL., 1995 yılı için
500.000.-TL olarak
101843 nolu Posta Çek hesabına
gönderilmesi rica olunur.
Paralar peşin olarak gönderilirse
vadeli yatırımla elde edilen faiz,
dergimizin birkaç sayısını
amortize edecektir.

AĞIN
Kültür ve Yardımlaşma
Derneği